

הערב – ההתרמה הגדולה לקראת הדרב

אוהדים יקרים! שוב מגיעה אלינו התקופה הכל כך מיוחדת הזאת – **הדרב**. אנו פונים אליכם כדי שתעזרו לנו להגיע מוכנים לקרב על היוקרה והשליטה בעיר. אנו מקווים שאתם יודעים שאף אחד לא עוזר לנו בכסף מלבדכם האוהדים. אביזרי העידוד שנקנים בכסף שאתם תורמים הם אביזרים יקרים מאוד, ובנוסף לכל, אנו נאלצים לתקנם, להחליפם ולחדשם מספר פעמים בעונה - לכן אנו מבקשים מכם לפתוח את הכיס ולתרום ככל האפשר – **כל שקל עוזר!!!** תמינו לנו שלא קל לעמוד מולכם ולבקש מכם לתרום כסף, אבל אין ברירה. אנחנו זקוקים לכם והקבוצה זקוקה לנו. עליכם לשעם המוטיבציה שיש לנו, ובעזרת כל אחד ואחד יוקרה, זה קרב על הכבוד של כל אחד ואחד מאתנו, קרב נגד היריבה העירונית, קרב שעלינו לנצח. אנו יודעים שעם המוטיבציה שיש לנו, נחוצה לנו התרומה שלכם, נוכל להגיע לדרבי הקרוב מוכנים מאי פעם. יש לנו המון תוכניות, רעיונות ורצון לעשות ולהשקיע – אבל בשביל להוציא את הכל לפועל, נחוצה לנו התרומה שלכם. הזמן הולך ואווז. אנחנו יכולים לתת את ההחלפה הנוספת לשחקנים, כדי להשפיע על כך שלאחר הדרבי נהייך במשך חודשים ולא נאלץ לחיות עם תחושת השפלה. ביכולתכם לתרום להצלחה של כולנו. אנחנו מאמינים כי עוד לא אכזבנו אתכם ותמיד אנו מנסים להיראות כמה שיותר צבעוניים, מקוריים וחדשניים – כמו שהיינו תמיד, בשילוב של רעיונות ואביזרי עידוד חדשים, ואנו מקווים שבעזרתכם נמשיך כך גם הפעם, ובטוחים שלא נאכזב.

ברגעים אלה ממש עומדים מתרימים ומחכים לתרומתכם בכניסה לשערי האצטדיון. גם במהלך המשחק עצמו ובסיומו, יעברו ביניכם המתרימים כך שלא תוכלו לפספס אותם. המתרימים יענדו תג 'מתרים' מיוחד, כדי שלא יהיה חשש שתתרמו לאנשים אחרים – אז בבקשה מכם שימו לב. אנחנו מדגישים שאתם התורמים לא נותנים את כספכם לאמצעי פירוטכניקה אלא לאמצעי עידוד חוקיים בלבד.

ראיון פרידה מפביו רוסה/עירד צפרי

מראיין: פביו רוסה שלום, סיימת השבוע את הרומן הקצר שלך עם הפועל ת"א. אילו שחקנים במועדון תזכור לטובה? **פביו:** יוסי אבוקסיס ויגאל אנטבי.
מראיין: נמק ופרט. למה דווקא הם? **פביו:** יוסי אבוקסיס מאוד האמין בי. כל פעם כשהוא היה נכנס כמחליף הוא היה ממטם אותי בכדורים. גם כשהייתי חלש מאוד הוא היה ממשיך למסור רק אליי. הרגשתי שחשוב לו מאוד שיראו את היכולות שלי. כמו כן, בזכות הפציעה הלא נגמרת של אנטבי - בן ניסן הפך לשחקן הרכב. **מראיין:** אבל בן ניסן מגן גרוע מאוד, אפילו יותר גרוע ממך. **פביו:** אתה רואה, ענית על השאלה בעצמך. **מראיין:** דיברת עם מישוה לפני שחתמת בהפועל? קיבלת טיפים? **פביו:** כן, דיברתי עם שחקני העבר הברזילאיים של הפועל – לאונרדו, וולטון וקראבליו. **מראיין:** מה הם אמרו לך? **פביו:** לאונרדו אמר לי שמאוד חשוב לברר בפתיחת המשחק לאיזה צד אנחנו תוקפים, וולטון שם דגש על גביע הטוטו ואמר לי ששם זה הבמה להוכיח את עצמי, וקראבליו הרים את האגודל וחיך. **מראיין:** ומה דעתך על האיש שהביא אותך? **פביו:** הו, הוא נפלא. יצירתי מאוד, מוכשר, אתם עוד תהנו ממנו. **מראיין:** אבל גילי לנדאו פוטר. **פביו:** לנדאו? חשבתי שאתה מדבר על אדוארדו מארקש.

שמע, אני מוריד את הכובע, זה המאמן הראשון שלמד פורטוגזית במיוחד בשביל לדבר עם שחקני הזרים.
מראיין: אז בטח הייתה ביניכם תקשורת מצוינת. **פביו:** לא ממש. הוא כל הזמן דיבר איתי בפתגמים פורטוגזים עתיקים שאני לא מבין. **מראיין:** אתה יודע שבפורום של האוהדים באינטרנט, חלק טענו שאתה בכלל קשר אחורי. **פביו:** קשר אחורי??? לא, מה פתאום. כשהגעתי אמרו לי שאני צריך להיות מגן ימני, אבל זה מאוד קשה להכנס לתפקיד שאתה לא מכיר. אני בכלל פעיל ב"גוש שלום", אחראי הומניטרי בסניף סאו-פאולו. **מראיין:** ולסיום, מילה על הקהל של הפועל. **פביו:** האמת שהתאכזבתי. כשהגעתי, הבטיחו לי שבחור בשם מלמד ידאג שיהיה לי שיר שירעיד את בלומפילד וזה לא קרה.
מראיין: אתה לא חושב שליכולת שלך יש קשר ישיר לכך? **פביו:** חשבתי על זה, אבל אז ראיתי כמה חזק עודדו את אבוקסיס שלא זז, ודווקא לאחרונה כשהוא התחיל להתאמץ, אז מקללים אותו. הנחתי ששכל שאהיה חלש ואדיש יותר, כך הקהל יעודד אותי יותר.
מראיין: לא ציפית שישירו לך את השיר "רווה"? **פביו:** אני מעריץ גדול של יהורם גאון, אבל הבנתי שאבי תקווה אמור לחזור, אז ויתרתי. בכל זאת, פעיל ב"גוש שלום" או לא?

הפועל תל אביב מארחת את הפועל חיפה/עופר ציטיאט

היה זה יום סגריר, הקבוצה הפסידה. מה הפסידה? הובסה! 1-4! ועוד בבית, הלך הטוטו. לרגע היה נדמה שהחיוך על פני האוהדים נבע משער הניחומים הנפלא של אופיר, שסיבב באומנות את הכדור לקורה, משם לקורה השניה ופנימה, אבל עמוק בפנים ידעו כולם את שתי הסיבות העיקריות לפרץ האושר הרגעי: הראשונה, הפועל חיפה, קבוצה די חביבה ומסומפטת על ידינו, שבאדיבותם הרבה של ירוסלאב באקו והחברים שרדו בליגה העליונה, והסיבה השניה והיותר אמוציונאלית הייתה השריקה המיוחדת לסיום העונה הכל כך בנאלית ומשעממת שהייתה כולה פיהוק אחד גדול. הרבה מים עברו במטטרת של בלומפילד מאז, אבל התחושה היא דומה גם היום. הפועל שלנו לא עשה שום דבר דרמטי העונה בליגה (אתם רשאים להתחיל לפהק מעכשיו), והפועל שלהם קבוצה סימפטית בלי גרוש על התחת, שמתקשה לסיים אפילו אימון ערב מחוסר מימון לזרקורים. אז, הפסד ביתי של הפועל בבלומפילד היה מאורע חריג, בלומפילד היה מקדש ביתי ומבוצר, וקבוצות היו מאושרות לצאת מבלומפילד עם נקודה. היום תיקו או ניצחון חיפני לא יפתיע איש. הפועל איבדה במהלך השנתיים האחרונות כמות נקודות שהיא רגילה לאבד בעשור. נהוג לחשוב כי איבוד הנק' הרב נובע אך ורק מהיחלשותה המקצועית של הקבוצה, אך מנגד כבר הזכרנו שגם בימים היפים של ההסתדרות היה קשה לנצח בבלומפילד. אז איפה הקאצ'? לדעתי הוא נמצא סמוך מאוד למשרדי פלמוט בוולפסון. לאורך השנים הפועל הייתה מתאמנת במהלך השבוע בבלומפילד, ומשחקת בו בשבת, בלומפילד היה בית לכל דבר. השחקנים והאוהדים נשמו את בלומפילד במהלך השבוע באימונים, והמשחק בשבת היווה את "ארוחת השישי" שאליה הגיעו כולם כאילו הגיעו לבית ההורים לביקור המשפחתי השבועי. מאז עברה הפועל להתאמן בוולפסון, התפוגג לו אפקט הביתיות של הפועל. בלומפילד הפך עבורנו ועבור השחקנים למגרש הביתי הרשמי ותו לא, בשם עצמי והקרובים אליי אוכל לספר על תחושת ניכור מהאצטדיון, אולי זה הגדרות המאיימות בכחול שמקיפות את המגרש, אולי זה באמת חוסר האכפתיות של השחקנים, אבל זה בעיקר האווירה הישנה ההיא של אימוני בלומפילד, השיחות עם גאבור ופישטה לתוך הלילה, שאינם עוד ומשפיעים ישירות על יכולת הקבוצה.

אנחנו והפועל חיפה/ארז גבר

בעוד היחסים עם מכבי וביתר נידונו בעבר בהרחבה ובלאו הכי היו ברורים וידועים מראש (שכן לא היו יחסים, כי אם שנאה תהומית) - הרי שהיחסים עם קבוצות הפועל האחרות סבוכים יותר ולא טופלו כראוי קודם לכן. הלא כולנו בני אותה האימא, הסמל, והצבע האדום – השילוש המקודש. אבל אחים רבים ביניהם, קורה - על תשומת לב, הזדר הגדול יותר, הרכב של ההורים בסופשבוע, ההגמוניה והכוכרה (כאילו יש להן סיכוי...). בקיצור - אהבה, שנאה, מתחים וחזור חלילה. לזכות הפועל חיפה אותה נפגוש היום נציין את האוהדים המצחיקים והחמודים מודי בראון וטל פרידמן, ואת הדו קיום בעיר ממנה הם באים. עוד אזכור לטובה את ליעם, הבן של רובי שפירא ז"ל, שהיה לי חבר בלא מעט לילות של ניווטים כושלים ברמת הגולן ופאתי לבנון, ובנוסף אני זוכר את הנכדה החמודה של רובי אחר, רובי יאנג, שגם איה קיווייתי ללילה אחד או שתיים, אבל זה כבר שייך לסיפור אחר... אבא וחבריו מספרים שפעם, מזמן, בימי מפלגת העבודה וההסתדרות - יד הייתה רוחצת יד במסדרונות, ושם על כוס תה וביסקוויטים תפלים נסגרו תוצאות רצויות ונרקמו עסקאות חשאיות (שהפועל לא תרד ליגה חס וחלילה). אבל היום, בעידן המקצוענות עלאק והכסף הגדול, אין כבוד ומשמעות לסמל לשם והצבע (לא שאני מסכים לכך), היום כבר לא קונים משחקים בעבור כסף (חוץ ממקרה ישראל כהן...) ואם כך למה שתהיה לי סימפתייה לחיפאים? לא ברור. כך אני מוצא את עצמי, למרות כל מה שציניתי לעיל, לא מחבב אותם ואפילו קצת שונא... חיפוש בארכיון אשר בראשי אחר פרטי נוסטלגיה מופגשי עבר מעלה בחכתי מעט קטעי זיכרונות. אני ואודי אולפנטס בדיהטסו 48-84 של מידועינו ארי שמאי בדרך לחקירת חיים בעונה בארצית והתוצאה המאופסת בסופו, פליקס במדים של החיפאים מביס אותנו בבלומפילד 4-1 וחוגג על כתפי אוהדים, אוסטריץ' פותח בצמד היסטורי במשחק חוץ שנגמר בסוף רק 2-2, יעקב הלל כובש את שערו הוא, וכמובן רצ'וניצ'ה ורון חרוי האהובים במשחק מדהים בעונת הדאבל 1-3 לנו. השנה בהמשך ישיר לקודמתה לא נראית כאחת שתנפק לנו זיכרונות לספר לדורות הבאים וחבל. אבל אם אפשר לבקש זיכרון נעים אחד אז תסדרו לי כזה בדרבי במחזור הבא.

רב מפר - תוך יומיים פשטה השמועה שקיבלה ביסוס בדוכני המכירה על רחבת האצטדיון בהרצליה: יוסי גלס, אוהד יקר של הפועל תל אביב, ריכז בצורה מיוחדת וקלילה את סיפוריה של קבוצתנו האהובה דרך התייחסות אישית, שחקני עבר, משחקים גדולים ועוד ועוד. התוצאה הנה מסמך אנושי מרגש, שמספר בצורה רומנטית את סיפורנו הטראגי, כפי שהיטיב לתאר זאת ה"ה עלי מוהר בשירו "אמרו לו". אז שאפו ליוסי האדום, והנה קידום מכירות בחינם (לא איכפת לנו אם תעביר אחוז להדפסת הפנזין הדל במימון) ובאהבה: רוצו לקנות את הספר, בשביל ללמוד את ההיסטוריה, להיזכר ובעיקר למען הדורות הבאים.

נס הרצליה - ואחרי שנפרדתי 50 ש' לטובת הספר, צפיתי לא להנאתי במשחק (שמאוד דמה למה שנקרא עד לא זמן כדורגל) מוזר ומפתיע בין הסכינאים מסכנין לבין ישני שנת הצהריים מתל אביב. טוב, אין כוונתי להמשיך ולבקר את יכולות השחקנים על הדשא, אין בזה עניין והאמת, שיותר גרוע מזה ספק אם יכול להיות (ועוד הבקענו שלושה שערים), אבל בכל זאת הניצחון היה מרגש מאוד ועורר בי תחושות עבר של שחקנים שנלחמים בשביל הקבוצה, האוהדים ובעיקר בשביל הכבוד העצמי שלהם וזה כבר מעודד. יותר מהצל"ש שיש להעניק לגיא צרפתי, שחייב להוכיח את עצמו בעידן פוסט לנדאו והביא שערי שוויון וניצחון כמו רגליו, אני מעניקה צל"ג לאוהד החצוף וזב החוטם שברך לאוטובוס בירך את גיא 'מכביסט' ואיחל לו ללכת הביתה. לא מספיק המקלחת והאימונים שקיבלת מהאח הגדול ג'קי- תתבייש לך. אתה לא חייב לברך את גיא על שער הניצחון, אבל ביום כזה היית יכול ללכת לידו בשקט.

אסור לקלל - ומהאזה לאוהד ובאותו עניין. במשחקי הכדורסל האחרונים באוסישקין הורחקו כמה אוהדים בשל טענת המשטרה כי קיללו. בשני המקרים הייתה מהומה לא קטנה (בטח ביחס לאי הענף הזה- כל משחק עם קהל באוסישקין נראה כמה הזיה מוחלטת). שאף זכתה להתייחסות מהסיגר האנושי שמשמין במשחקי הנבחרת. ואז, ביום ד' 3/11/04, במהלך המחצית השנייה במשחק גביע הטוטו לעיני 300 אנשים שצריך לבדוק את מצבם הנפשי, הורחקו שני אוהדים בגלל שקיללו את אבי לוזון, מי שעתידי להיות יו"ר ההתאחדות לכדורגל בישראל (תבדקו את זה). עולה הרושם שמשטרת ישראל כבר לא מתמקדת באיום הביטחוני על האוהדים במגרשים ועוסקת לא פחות בחיילים שחושבים כי יו"ר הקבוצה היריבה שיושב על הקווים (למה?) וקם לצעוק על השופט ועל האוהדים (!) הוא בן זונה ומזדרזים להרחיק את האיום. אז החברים קראדי, אבו - וילן ואיצ'ה מנחם מתבקשים להודיע לכלל האוהדים בישראל: מהיום אסור לקלל במגרשים. או הכול או כלום. או שתוציאו את כולם, את כל מי שמעיז להגיד מניאק, טיפש, מזדיין וכו' (כולל בשירים ולא בזמן משחק), או שתורידו מהגב המסכן והכפוף שלנו את השוטרים המשועממים, ותנו גם לנו להוציא אגרסיות. אגב, אם באמת אסור לקלל וכל מי שיסתכן ויברך את אמא של לוזון, תבריזו וכו' יוצא החוצה- סביר להניח שיישארו אוהדים בודדים ביצע. כנראה שזה מה שרוצים, בהמשך ל-p.p.v, המחזירים הלא מוצדקים של הכרטיסים ורמת הכדורגל.

במדבר הצחיח - כנ"ל, חבל על הדיו בכל האמור לביקורת על רמת המשחק של שחקני הפועל תל אביב. ובכל זאת, לבי-לבי עם 500 האוהדים שהטריחו והרחיקו לאצטדיון (!?) וסרמיל, בשביל לראות את תועי המדבר מחפשים את הארץ המובטחת. יוק, שום דבר. חסר משהו בהפועל תל אביב, שהופיע לכמה רגעים בהרצליה, וקוראים לזה נשמה. פרטים בשער 5.

משפט לסיכום: יש מנכ"ל חדש - ניצחון הידד!

האח! יש מנכ"ל חדש! אדם אל

שנה אחרי הגעתו ועזיבתו של המנכ"ל האגדי אליק רום, שאת תפקידו אפשר להגדיר כאפוד מגן עבור הבוחשים האמיתיים בקלחת, הצטרף לאחרונה בשעה טובה מנכ"ל בובה חדש להפועל כתר תל אביב. כן, אחרי שמינו דירקטוריון ויו"ר דירקטוריון שיסיטו מהם את האש, ואחרי שמינו מאמן שתפקידו לא לעשות להם רעש בתקשורת, החתימה הנהלתנו האהובה, אחרי חודשים ארוכים של בדיקה ומיון קפדניים (שבסיומם המנכ"ל הנבחר הוא, כמובן, מכביסט), את אדון גיא עמוסי, יוצא הפקולטה למנהל של הרציקוביץ' את דריקס, שתפקידו יהיה לעשות את העבודה השחורה של גירוש שחקנים ופיטור מאמנים, כדי שהידיים של החברה' בחלונות הגבוהים לא יתלכלכו חלילה (בכל זאת קצת קשה לזכות בפרס ישראל כשיש ארמיה של אנשים שטוענת שהתעללת בהם והשפלת אותם). חודשים מבטיחים לנו שאו-טו-טו ממונה מנכ"ל, ואו-טו-טו מסתיימת עסקת רכישת המניות של סגול, ואו-טו-טו עגיב ואורנשטיין בחוץ, ואו-טו-טו אנחנו חוזרים לדרך המלך.

מה קיבלנו בינתיים? מנכ"ל שהיה חשב במכבי, עסקת רכישת מניות תקועה, אורנשטיין ביצע הכבוד, ועגיב שיושב בבית עם פזזה של נעלב וצוחק על כולם. לצערנו הרב, על סמך ניסיון העבר, אנחנו בטוחים שגם אחרי שהמנכ"ל החדש ייכשל (עם כל האמור לעיל, כולנו תקווה שכל מה שרשמנו עד כאן יתגלה כערמת קשקושים חסרי אחיזה במציאות, ושעמוסי יפתיע אותנו ויצליח לעזור לשקם את המועדון). יגיעו הגאונים שקיללו בזמנו את רום וטענו שהוא הרס את הפועל, ויקללו את עמוסי. ראש הדג, שמסריח כבר הרבה מאוד זמן, ימשיך להסריח לו בשקט.

חיים רמון, המנכ"ל לשעבר רום, גיא עמוסי, חנין ויתר חברי הדירקטוריון.

אומרים שלהיסטוריה יש נטייה לחזור על עצמה... עונת 95/96 זכורה לטובה בעיקר בזכות הפצעתו של הכוכב שלום תקווה בשמי המדבר ההסתדרותי של בני הדודים לבית אליהו, רונן גבאי וקובי הדדי. למרות זאת, בנוסף לאותה נקודה חיובית, אותה עונה, העונה בה הפסדנו את הדרכי האחרון שלנו בבלומפילד עד העונה שעברה (0-2 אם אתם, משום מה, מתעקשים להיזכר), גם עברה הפועל תל אביב את אחד ממפחי הנפש הגדולים שלה בעשור האחרון - התבוסה הביתית 4:1 להפועל חיפה הנוצצת מתקופת הפזרנות חסרת המעצורים של רובי שפירא ז"ל. לאחר ניצחון החוץ הדחוק על בני יהודה (2:1), התמקמה הפועל תל אביב ערב המחזור ה-12 במעלה המקום השביעי והמכובד עם 20 נקודות, ופגשה בבלומפילד את הפועל חיפה שהייתה שלישיית רק למכבי תל אביב ולמכבי חיפה. פליקס חלפון התבטא אחרי המשחק: "עם יכולת כזאת ננצח גם בדרכי". דומה כי אין הרבה נקודות כואבות יותר לחלק לא מבוטל מאוהדי הפועל מאשר לשמוע את פליקס חלפון מדבר על דרכי שלא עתיד להתרחש בתל אביב. בפעם הראשונה נורק פליקס חלפון מהבית לגלות בקבוצות הספר של ראשון והפועל חיפה (בעזרתו האדיבה של צחי זנטי ששבר לפליקס את הרגל באחד מאימוני הקבוצה), ובפעם השנייה הייתה זו כבר הנהלתה החדשה של הקבוצה שמכרה עבור נויד עדישים את המגן הימני הטוב ביותר שהיה להפועל בעשור האחרון ("מה שפליקס שחך רוסה כבר לעולם לא ילמד" וגו'). על כל אופן, הפועל ביכולת מזעזעת ושער גדול של אלון אופיר (קורה, קורה, שער - בסטנדה היינו מנצחים 4-5), כמעט וביצעה מהפך מול הפועל חיפה הדורסנית שעד לדקה ה-68 הובילה בבטחה 4-0. את האשם בכך ששוב, הפועל שלרשותה כאמור שחקנים מוכשרים כחול אשר על שפת הים (אחרי שירותיו של אלון אופיר רדפה אפילו באייר לברקוון הגדולה!), לא הצליחה לבצע מהפך, יש לראות כמובן במאמן של חיפה, אברהם גרנט. שהכניס בדקה ה-74 את עופר טלקר - ובכך, מן הסתם, מנע כל אפשרות מהדדי, אייל כהן (לא מזכיר קצת את בן ניסן?) ושגיב אליהו - שכישרויהם מעולם לא הוטלו בספק - לסיים את המהפך. קצת קודם לכן, צמדים של בן שמעון ותורג'מן פירקו את הפועל לגורמים. עוזר מאמן הקבוצה, יעקב כהן צדק, מצא את האשם בהפסד הקבוצה בתחום הרפואה באומרו לאחר המשחק כי "הקבוצה נתפסה לחולשה כללית". או-הו! סוף-סוף מישוהו אומר את האמת! הפועל חולה באנגינה וכל אותן שנות הליכה אין-סופית במדבר נבעו עקב מערכת חיסונית לקויה, ולא בגלל כשלים אצל האנשים שאמורים לשאת בתוצאות כשיש מערכת חיסונית נורמאלית. הפועל תל אביב נפלה למשכב למשך שבוע שלם כתוצאה מהשפעת, וחזרה רק לקראת המשחק בכפר סבא בשבוע הבא. כאן נשתדל להפסיק את המסע שלנו אחורה בזמן מחשש שנדבק גם אנחנו במחלה הקשה. סתם, למקרה שגם זה, משום מה, מעניין אתכם - המחלה החריפה, וכעבור שבוע, בהפסד בכפר סבא, נתקפה הקבוצה טיפוס. הרופא אליל, משה סיני, סירב להכיר בסימני המחלה שהלכו ונעמרו למולו במשך מספר שנים, והכריז לאחר המשחק כי הקבוצה משחקת לשיעיות רצונו. דקות האבחנה של סיני כמעט והובילה את הקבוצה, קצת יותר משנה לאחר מכן, אל תהומות הנשייה של הליגה השנייה. ואז בא קשטן, אה, וגם הנהלה החדשה - והכל בא על מקומו בשלום. נזכרתי שפעם נשבו כאן גם רוחות של שינוי, ולא רק של דיכוי. אז מה נשתנה העונה הזאת מכל העונות? היום, במקום שלום תקווה - יש לנו איזה ברזילאי מצ'וקמק, שלא רק שאין לו שפם, אין לו גם גרם מאותה יכולת קסומה שהציתה את דמיונם של אלפי אוהדי הפועל. החוטמים עדיין נמשכים על ידי ידיים לא אומנות - רק שאורנשטיין, בניגוד לפרנסי ההסתדרות, לא ידע לזהות את הסמל של הפועל גם אם זה ישב אצלו בשולחן ליל הסדר. חיים רמון, התליין של המועדון בעשור האחרון, חזר אפוף מסתורין כמו פרדי קרוגר בכדי לסיים את הסיוט אותו לא הספיק להשלים בעבר, ועד לאחרונה פינטז על משה סיני מוליך את החבורה האדומה והגאה (?) לדרכי הקרוב - כאילו כלום לא קרה. מזל שקשנצב וזוהר, כובשי השערים בדרכי הארור מאותה עונה, כבר לא במכבי. למרות שמצד שני, כמו שזה נראה בשנתיים האחרונות - גם מושיקו מישאלוב, ארז מסיקה וסאלם אבו סיאם גדולים עלינו.

נקודה למחשבה: זאת שהפסדנו בכפר סבא. דקה 88.